

Aleksander Miszański

minister rodziny, pracy i polityki
społecznej

Interpelacja nr 0

Interpelacja w sprawie ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji

Kraków, 23.12.2019 r.

Szanowna Pani Minister,

31 lipca 2019 r. Sejm przyjął ustawę o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji. Świadczenie, w nawiązaniu do wcześniejszych inicjatyw rządu zostało nazwane programem "500+ dla osób niepełnosprawnych". Ówczesna minister rodziny, pracy i polityki społecznej, Pani Bożena Borys-Szopa w czasie procedowania ustawy określiła jej cel, jako "dodatkowe wsparcie finansowe najbardziej potrzebujących osób (...) ze względu na zwiększone koszty związane z pielęgnacją, rehabilitacją oraz opieką medyczną".

Koszty finansowe to jednak nie wszystko. 29 listopada 2019 r. w Krakowie wziąłem udział w spotkaniu z rodzicami osób niepełnosprawnych. Zebrani wskazali na kwestię proceduralną, która wiąże się dla nich i ich dzieci ze znacznymi kosztami emocjonalnymi. Dlatego na prośbę rodziców osób niepełnosprawnych, działając na podstawie art. 192 pkt 1 Regulaminu Sejmu oraz art. 14 pkt 1 ust. 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora, chciałbym zadać następujące pytania:

1. Jak Ministerstwo definiuje termin "osoba niezdolna do samodzielnej egzystencji"?
2. Ile wniosków o przyznanie świadczenia zostało złożonych do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w 2019 r.?
3. Ile wniosków o przyznanie świadczenia zostało złożonych do Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w 2019 r.?
4. Ile spośród wniosków o przyznanie świadczenia złożonych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w 2019 r zostało pozytywnie rozpatrzonych?
5. Ile spośród wniosków o przyznanie świadczenia złożonych w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w 2019 r zostało pozytywnie rozpatrzonych?
6. Ile wyniosła suma przyznanych w ramach świadczenia środków finansowych w 2019 r.?

7. Dlaczego, biorąc pod uwagę, że wszystkie osoby niepełnosprawne intelektualnie wymagają pomocy w codziennym funkcjonowaniu (m.in. w załatwieniu spraw urzędowych, odbyciu wizyty lekarskiej, czy wykonaniu podstawowych zakupów), mając na uwadze, że niepełnosprawność intelektualna jest niewyleczalna i nie może ulec poprawie w stopniu umożliwiającym samodzielną egzystencję, zaś opiekunowie osób niepełnosprawnych, z racji sprawowanej opieki nad osobą niepełnosprawną intelektualnie pobierają świadczenie pielęgnacyjne z gminnych jednostek pomocy społecznej, to w przypadku osób niepełnosprawnych, u których stwierdzono orzeczeniem niepełnosprawność intelektualną od urodzenia lub dzieciństwa, a które to osoby na mocy tego orzeczenia pobierają rentę socjalną, nie są z urzędu zakwalifikowane, jako osoby niezdolne do samodzielnej egzystencji?
8. Dlaczego program "500+ dla osób niepełnosprawnych" nie obejmuje osób posiadających orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy?
9. Dlaczego, biorąc pod uwagę, że Znaczny stopień niepełnosprawności jest zakresowo tożsamy z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, w przypadku osób, u których został orzeczony znaczny stopień niepełnosprawności przez Powiatowy Zespół do spraw Orzekania o Niepełnosprawności, wymagane jest ponowne stawiennictwo przed komisją lekarską Zakładu Ubezpieczeń Społecznych?
10. Czy w przypadku osób niepełnosprawnych, które dotychczasowo nie posiadały żadnego orzeczenia lub posiadały orzeczenie inne niż wskazane w ustawie, koszty finansowe związane z uzyskaniem dokumentów pozwalających na stwierdzenie niezdolności do samodzielnej egzystencji (m.in. zaświadczenie o stanie zdrowia) ponosi indywidualny pacjent czy Narodowy Fundusz Zdrowia?

Z wyrazami szacunku

Aleksander Miszański